

ධීවරයා කියන මෙම පැවැත්ම, විවිධ ආකාරවලින් හැඳෙනවා. ඒ හැම ආකාරයක් අස්සේ ම, එයාගේ පැවැත්ම රඳවන්නේ කාම ශක්තියෙන්. ඒක යි අපි කාන්දම කියලා හැඳිනුවුයේ. මේ කාම ශක්තිය නිසාම යි සිත රිදවන කෙලෙස් කියන මට්ටම් ඇති වෙන්නේ. ඒ කාමයෙන් එක එක වෙලාවට දෙට්ට දමන ස්වරූප යි ඔය කෙලෙස් කියලා හඳුන්වන්නේ. ඒ හැම ක්ලේශයක් තුළ ම කාමය විවිධ ආකාරවලින් ගැබ් වෙලා තිබෙනවා. ලෝභය, ඊෂ්ඨාව, ක්‍රෝධය කියල ගත්තම ලෝභයේ එක ආකාරයක කාමයක්. ක්‍රෝධයේ තව ආකාරයක්. ඊෂ්ඨාවේ වෙනත් ආකාරයක කාමයක්. මේ විධියේ විවිධාකාරවලින් කාම ස්වරූප සිතෙන් දෙට්ට දමනවා. එක ම විදුලිය එක එක දේවල් ක්‍රියාත්මක කරනවා වගේ යි. **එක ම විදුලියෙන් තැනක රූප නටනවා. තැනක ආලෝකය විහිදවනවා. එක තැනක එන්ජිමක් වැඩ කරනවා.** ඒ වගේ, අපගේ ජීවිතය නමැති ලෝකය තුළ කාමයෙන් විවිධ දේ කෙරෙනවා. එනිසා, අපි නොයෙක් දේ භොයනවා මේ කාම වේගය නවත්ව ගත්ට. නහයේ තුඩේ අශුවි ගාගෙන “මේ කොහෙද ගඳ ගහන්නේ?” කියල භොයනවා වාගේ වැඩකුයි අපි කරන්නේ. ගඳ තියෙන්නේ නහයේ තුඩේ. ඒක දන්නේ නැති ව හැම තැන ම සොයනවා. මියෙක්, කැරපොත්තෙක් මැරිලා ඇතැයි සිතනවා. ඔක්කොට ම බණිනවා. ගඳ ගහන තැනම යි නහය තිබෙන්නේ. ඒ වගේ ම මේ දුක ඉවර කරන්ට

හදන තැනම යි දුක තිබෙන්නේ. ඒ නිසා මේවා කුළ රිංගන කොට යි මේකේ කාරණය හරියට තේරුම් ගත්ව පුළුවන් වෙන්නේ. මේ කරුණු තේරුම් ගත් විට පෙනෙයි සැනසිල්ල ගත්ව බාහිරයේ කිසිවකට දුවන්ට ඕනෑ තැහැ. සනසගන්ව හදන-සනසගන්ව සොයන-තැනම යි සැනසිල්ල තිබෙන්නේ. එ තැන සනසා ගන්නවා මිසක, මේ වටාපිටාවේ සනසා ගන්ව බැහැ. ඔය සනසාවබෝධය යි කියන්නේ මිකට යි. ඇත්ත තේරුම් යන තුරු, අපට පිළිගැනෙන්නේ තැහැ. “එහෙම වෙන්ට බැහැ නේ ද?” කියලා සැකයකුත් එක්ක යි ඉස්සරහට එන්නේ. තමන් මේ ගැන සිතමින්, කාලය ගත කරමින්, ඒ ගැන විශ්ලේෂණය කරමින්, සිටින විට “හරියට හරි! ඒක තමයි කාරණය. වෙන මොකුත් තැහැ” කියලා යම් දවසක ද සිත කිව්වේ එදට යි ප්‍රත්‍යක්‍ෂය, අවබෝධය, දැනීම. කොයි තරම් බාහිර දේවලට යොමු වුණත් සිත යන්නේ තැහැ. “මේ කාරණයට ම යොමු වෙව් මෙතැනම යි ශුද්ධ කරන්ට ඕන” කියලා යම් දවසක ද සිත ස්ථිරව ම ඒ පැත්තට හැරුණේ, ඒකට යි සිත කියනවා කියන්නේ. මේ පුද්ගලයාගේ සිත බාහිර ලෝකෙට හැරෙන්නේ නැත්තේ, ඒ වෙලාවට සිත කියනවා, “ඕවා කරලා හරි යනව ද? කළ යුත්ත මෙතැන නේ ද තිබෙන්නේ?” කියලා. ‘තව තේරුණේ තැහැ නේ ද’ කියන්නා වගේ ඒ හිතෙන් තමන්ට දෙනවා හැඟීමක්.

කාලාන්තරයක් තිස්සේ අප ළඟ තිබුණු විවිධ ආකාරවල නිෂ්ඵල සටහන්, ධාරණ, මේ අවස්ථාවටත් ලැබීලා තිබෙනවා. ඒ සටහන්වලිනුයි අද අපට කරදර තියෙන්නේ. මොකක් ද? ඒකත් මතක් වෙනවා. මේකත් මතක් වෙනවා. මෙහෙම කළොත් හොඳ යි කියලා හිතෙනවා. ඒ ඔක්කොම අර සටහන්වලින් දෙන අදහස්. දැන් මිනිහා වෙන පැත්තකට තමාගේ අවධානය යොමු කරවනවා. ඒකෙන් වෙන්නේ මේක යි-මේක යි කිය කියා මෙහෙම වින්තාමය ශක්තිය දියුණු කරන කොට අර සටහන් අක්‍රිය වෙනවා. ඒවායේ ක්‍රියාකාරිත්වය අඩු වෙන්ට- වෙන්ට, ඒවායින් දෙන වේග සම්බන්ධකම් නැති වෙනවා. මේ අලුතින් ගන්නා වූ අදහස්වල සටහන් මේ මොළේ-මනෝධාතුවේ-ප්‍රබල වෙනවා. ප්‍රබල වුණාට පස්සේ ඒවා අධිපතිකම කරනවා. තමන්ගේ සිතුවිලි පහළ කිරීමට එ විට කොහේ බැලුවත් කුමක් ඇහුවත්, අර

සටහන් වැඩ කරලා තියෙනවා. ඇහුවට කමක් නැහැ. බැලුවට කමක් නැහැ. ඕකෙන් සැනසිල්ලට මොකුත් උදව්වක් ගත්ට බලපොරොත්තු වෙන්ට එපා. හදවතෙ යි ඕක හද ගත්ට ඕන. හදන්නේ කොහොම ද? ඒක ඇහෙන නිසා අහමින් ඉන්නවා විනා, ඒකෙන් යමක් ගත්ට අදහසක්-ආශ්වාදය ලබන අදහසක්- සිතෙන් අයින් කරන්ට ඕන. ඔය අදහස ආවොත්, එ පුද්ගලයා හෙමින් හෙමින් ඒ මාර්ගය පුරුදු කරන කෙනෙක් වෙනවා. එහෙම පුරුදු කිරීමේනුයි කාමයේ විවිධත්වය හොයන අවස්ථාව ඔහුට ඇති වෙන්නේ.

කාමයේ විපාකය:- කාමයේ හැදිනීම, ඒක පැවතීම, ඒකේ වෙනස් කම මේවා දනගන්නම මදි ද කියලා හිතෙන්ට පුළුවනි. නමුත් කාමයේ විපාකය අර තුනෙන් ම ලබන අවබෝධය ක්‍රියාවට දැමීම ශක්ති සම්පන්න වීමට, ඒක පිළිබඳ ව තවත් බිඳක් වත් යොමු නො වෙන තත්වයට සිත හුරු වීමට කාමයන්ගේ විපාක දනගන්ට ඕන. අපට හැම වෙලාවේ ම අදහසක් නැති වෙලාවක් නැහැ. නින්ද ගියාම විතර යි අදහසක් නැත්තේ. අපි දුක් විඳින්නේ කුමකින් ද කියලා බැලුවොත් අදහසෙනුයි දුක් විඳින්නේ. මිනිස්සු කියනවා “අරයා බැන්නා, මෙයා දෙස් කීවා, වෙනස්කම් කළා, සැළකුවේ නැහැ. ඒ නිසයි දුක් විඳින්නේ” කියලා. අදහස මිස මිනිසා දුකට දමන වෙන කිසිවක් නැහැ. ඉතා ම දියුණුවට, රහත් වෙන මට්ටමට ආවත්, එදවත් මිනිසාට දුක් නො දෙන්නේ ඔහුගේ අදහස යි. මුගලන් රහතන් වහන්සේට ජීවිතය නැති වෙන සීමාවට එන තුරු ගැහුවා. නමුත් උන් වහන්සේ දුක් නො වින්දේ මොක ද? උන් වහන්සේගේ අදහස දුක් විඳින අදහසක් නො වෙයි. ඒ ගහන ගහන පහරට උන් වහන්සේට දුක් විඳින අදහසක් මතු වුණේ නැහැ. ඒ නිසා දුක් වින්දේ නැහැ. අපි එ තරම් දියුණු නැහැ. අපේ අදහස් තරක් වෙනවා. ඔඵවට ටොක්කක් ආපු හැටියේ අදහස් තරක් වෙනවා. ඒ අපේ දුර්වලකම. අදහසෙන් මිසක වෙන කිසි ම දෙයකින් සත්වයාට දුක් විඳින්නට බැහැ. නමුත් අපි අන්තිම කෙළවර ගැන හිතන්ට හොඳ නැහැ.

කාමයේ විපාකය ආපු හැටි-ඒක මොන හැඩෙන් ද ආවේ- කියල තේරුම් ගන්න ඕන කියල බුදු හාමුදුරුවෝ වදරනවා, මේ

ජීවිතය දුකින් නිදහස් කර ගත්ව. මේ කාමයේ විපාකය කිව්වේ සිතට කොයි අදහස ආවත් රිදෙනවා. දැන් කියමු සිංහල අවුරුද්දට උත්සව පවත්වන්නට හිතපු කෙනෙකුට එක වරට ම සිත එන්නේ “හාල් ගණන්, බුලත් දෙන්නත් මින.” මේ සියල්ලෙන් ම ඔහු විඳින්නේ දුක්. යමක් කරන්නට ගියාම, ඒ තරම් දේ සිතට එනවා.

මේ සිතට අදහස ආපු විට රිදුමක් තිබෙනවා. නමුත් අපට දැන් ඒ දුක් විඳලා පුරුදු නියා දැන් ඒවා ගණන් ගන්නේ නැහැ. කවුරු හරි දක්කම එයාගේ විස්තර දැන ගැනීමට, මෙයාට මින වෙනවා. ඒ මිනිහා කවුද කියලා දැන ගන්නට මින වුණු එකක් කාමයේ විපාකයක්. එක එක දේවල් ගැන සිතේ ඇති කර ගන්නා මිනුකම යි කාමයේ විපාකය.

සෑම මිනුකමකින් ම වුණේ රිදෙන එක යි. රිදෙව්වේ ලෝකය නො වෙයි. සිත තුළ තියෙන මිනුකම යි. මිනුකම යි කාමය කියලා කීවේ. මිනුකම නැති නම්, කාමයක් නැහැ. ඒ කාමය නැති බව බුදු භාවුදුරුවෝ කියනවා. ඒ විපාකය තේරුම් ගත්ත පුද්ගලයාට සිතක් පහළ වෙනවා. මට මිනු කරන්නේ මේ මගේ මානසික දහය නැති කරගන්නට යි. මේ මිනුකම නියා මගේ ඇති වෙන දහය මිනුකම නැති කළොත්, එන්නේ නැහැ. මිනකම නැති කරන්නට හිතපු දෙය මිනුයි කියලා ගත්ත අදහස වැරදි යි. ක්‍රමය හරි නැහැ. තවම හරියට තේරුම් ගෙන නැහැ කාමයන්ගේ විපාක. දැන් තමන්ගේ දරුවන් ගැන හිතෙනවා. දරුවන් ගැන හිතුවට, මේ පුතා මේ දුව කියලා හිතුවට, කවදවත් රිදුමක් නැහැ. මේ දරුවා මෙහෙම වෙන්නට ඔනෙ යි කියලා හිතපුවම, දරුවන්ගෙන් ආශ්වාද ලබන්නට මිනෙ යි කියල හිතපුවම, ඒ මිනුකම් හිතට ආපුවහම යි කාමය විපාක දෙන්නේ. ඒ මිනුකම් අයිත් කළොත්, විපාකයක් නැහැ. ලෝකයේ දේ-බාහිර දේ-මෙහෙම වෙන්නට මිනු යි කියා සංවිධානය කිරීමට යාම යි මේ කාමය කීවේ. ඒ සංවිධානය නවත්කපු හැටියෙ කාමය නැහැ. එක පාරට කාමය අතහරින්නට බැහැ. කන්දක් එක උදලු පහරින් කපන්නට බැහැ. එක එක උදලු පහර ගහල කන්ද කපලා ඉවර කරන්නා වගේ, එක එක කාමය තමාට පෙනෙන විධියට, දනෙන විධියට නවත්වන්නට මින.

කාමයේ නිරෝධය දත යුතු යි කියලා බුදු භාමුදුරුවෝ ඊළඟට වදාරනවා. විපාකය දක්ක හැටියේ කාමයේ නිරෝධය දත යුතු යි. අපි කියමු පියා දරුවා ගැන සිතුවා මෙහෙම. ඵ විට මහ බරක් එනවා සිතට. ඒ බර-රත්වීමේ බර-සිතට එන විට, යම්කිසි විධියකින් “නෑ, ඒ දරුවෝ නෑ තමයි කතා කරන්නේ. මට ඕනෑ විධියට ඒ අයට කරන්ට බැහැ. ඒ නිසා දරුවා ඒ විධියට ජීවත් වුණාදෙන්. ජීවත් වීමට යම් උදව්වක් දරුවට පියෙකු වශයෙන් මගෙන් ඕනෑ නම්, කළ හැකි සියලු දෙය දරුවට මම කරනවා. එයාගෙන් මට කිසිවක් ඕන නැහැ, මෙහෙම වෙන්ට ඕන කියන අදහස් කිසිවක් නැහැ. ඒ අයට ඒක බාර දෙනවා. ඒ අයගේ අයිතිය ඒක. ඒකේ අයිතියක් මට නැහැ.” ඕක යි දනය කියලා බුදු භාමුදුරුවෝ උගන්වන්නේ. තමන් අනුන්ගේ දේවල් අරගෙන හැම වෙලාවෙ ම. අරන් තියෙන දේවල් දෙන්ට කීවා. පියා ගැන පුතා අරන් තියෙනව අයිතියක්. පියා පුතා ගැන අයිතියක් අරන් තිබෙනවා. ඒ අයිති ඒ අයට බාර දෙන්ට කීවා. ඒකට කියන්නේ දනය. අත්හරිනවා. අත් හරිනවා කියන්නේ “නොපි පලයව්” කියලා එළවනවා නො වෙයි. ඒ තමා අරන් තිබුණු අයුතු අයිති වාසිකම් බාර දෙනවා. බුදු භාමුදුරුවෝ උගන්වනවා උඹලා ගත්ත දේ දෙන්ට වෙයි. ඒක නිසා දීපත් දිගට හරහට. එකක් වත් ඉතුරු කරගන්ට එපා. මා දුක් විඳලා තිබෙන්නේ දරුවෝ නිසා නො වෙයි. දරුවෝ ගැන මගේ සිතේ ඇති වුණු අදහස හොඳ නැහැ. දුක් දෙන අදහස් මගේ ළඟ තිබෙන්නේ. ඕනෑ කමක් එක්ක යි මගේ අදහස. ඒක නිසා ඕනෑකම අයින් කළාම අදහසත් අයින් වෙලා.

ඊළඟට, කියන්නේ මොකක් ද? මේ දරුවා දුන් අහවල් විධියට වැඩ කරනවා. එයා කැමති ඇති එහෙම කරන්ට. දරුවා වරදක් කරනවා. බුදු භාමුදුරුවෝ ලෝකානුකම්පාවෙන් - මහා කරුණාවෙන්-ලෝකයාට කතා කළා වගේ තාත්තටත් පුළුවනි කියන්ට පුනේ ඕවා කළාම මෙහෙම යි වෙන්නේ. එතකොට “අනේ උඹ දන්න කෙහෙල්මලක් නැහැ. කෑ නො ගහ හිටපං බං” කියයි. “හා හොඳ යි මම ඉන්නම්! වෙන මොනවා කරන්ට ද? උඹල වැටෙන වළෙන් ගොඩ ගන්ට යි මම හැදුවේ. වැටෙන්නට ඕන ම නම් වැටියත් පුනේ. මම මොනව කරන්ට ද?” වැටුණට පස්සේ කතා කළොත්, “තාත්තේ” කියලා “ඔව් පුනේ” කියල

කියනවා. ගිහිල්ලා ගොඩ ගන්නවා. මාත් අදින්නම්. ඉන්න කල් සත්ව කරුණාවෙන් කරන වැඩ මිස බැඳීමකින් කරන වැඩ නො වෙයි. ගොඩ ගත්ට බැරි වුණොත්, වළේ වැටුණොත්, පස් ටිකක් දල නිකම් ඉන්න එක යි ඇත්තේ. ඊට එහා කරන්ට දෙයක් නැහැ. නමුත්, තමා දුක් වින්දේ නැහැ. පුතා වෙන කෙනෙක්! මම වෙන කෙනෙක්! පුතා නිසා වැරදි සිතූම් සිතපු දවසෙ මම දුක් වින්ද. දන් මට පුතා ගැන දුකක් නැහැ. කුමාර කාශ්‍යප මාතාව අවුරුදු 12 ක් පුතා නැති ව ගියා. පුතා භාවනාවට ගියා. පුතා ආව යි කියපු ආරංචියට අම්මා හැම තැන ම ඇවිදිනවා. තවම කුමාර කාශ්‍යප මාතාව රහත් වෙලා නැහැ. “පුතේ! පුතේ!” ගගා කෑ ගහන පස්සෙන් දිව්වා. ඇත ඒ හාමුදුරුවෝ වැඩියේ. හාමුදුරුවෝ රහත් වෙලා. පැත්ත වත් බැලුවේ නැහැ. අම්මා එක්ක තරහට ද? නැහැ. අම්මට තිබුණ උදර කරුණාව නිසා. යන කොට අම්මව මුලක හැපිලා වැටිලා. අනේ පුතේ මාව වැටුණ යි කීවා. බැලුවෙ නෑ. එ විට මෙහෙණින් වහන්සේ කල්පනා කරනවා “කෝ පුත්තු කියලා ජාතියක්? මෙව්වර හද වඩාපු දරුවා, වැටිව්ව වෙලාවේ මා දිහා බලන්නේ නෑ.” ඊට පස්සේ ඒ කුටුලය, ඒ අවස්ථාව සිහිපත් කරගෙන, පුතා කෙරෙහි තිබුණු ලැදියාව අස් කරල යි මෑණියෝ රහත් වුණේ.

එකකොට, ඒ පුතා මොක ද පෙන්නුවේ? තරහ ද? සංසාරේ අනාදිමත් කාලයක් දරුවන් නිසා දුක් විඳපු අම්මව, ඒ ආත්මේදි රහතන් වහන්සේ ගොඩ ගත්තා. දරුවන් පිළිබඳ අවබෝධය ලබා දුන්නා. ඉතින් ඊට පස්සේ දරුවන් පිළිබඳ ව මෙනෙහි කරලා රහත් වුණා. එව්වර ඉක්මනට අපට බැහැ. මොකද? ගෝති ගණන් තියෙනවා. ඒක නිසා, ඒ ඒ අවස්ථාවට මේකෙන් මට ලැබෙන්නේ මේ විපාකය යි. ඒක තේරුම් ගන්ට ඕන. එ විට කාම නිරෝධය යි. එයින් ලැබෙන විපාකයෙන් මිදුණා. ඔහොම එකෙන් එකට මිදී මිදී එයා ඒ ක්‍රමය දියුණු කරන්ට ඕන. යම්කිසි කෙනෙක් රැකියාව පිළිබඳ ව, සමහර තරුණයෝ තමාගේ විභාගය පිළිබඳව, හැම දෙය පිළිබඳ ව, ගන්නා අදහස යි දුක! විභාගය නො වේ! රැකියාව නැතිකමත් නො වේ දුක. සිතන ක්‍රමය යි දුක. ඒ රස්සාව නැති නිසා කන්ට නැති වෙන්ට පුළුවනි. කන්ට නැති කම නො වේ. ඒ ගැන හිතන ක්‍රමය යි

දුක. අපි කියමු එතකොට කොහොම ද හිතන්නේ කියලා. හොඳ යි මට කන්ට නැහැ. ඉතින් තියෙන කෙනෙකුගෙන් ඉල්ලන් කනවා. එතකොට කොහොම ද තත්තේ? මොන තත්තේ ද? බඩගින්නටත් වඩා තත්තේයක් තිබෙනව ද? ළමයින් භාමනේ ඉන්නවා. මෙයා තත්තේ රකිනවා. තත්තේ විසිකරනවා. බුදු භාමුදුරුවෝන් පිටු සිභා වැඩියා.

ඊළඟට අපි හිතමු, ඉල්ලුවට කෙනෙක් දෙන්නේ නැහැ. හොරෙක් කියලා. කාගෙන් වත් කිසිවක් හම්බු වෙන්නේ නැහැ. ඒ අයගේ වරද නො වෙයි. එහෙම තත්තේයක් උද වෙලා තිබෙනවා. ඒ නිසා හේත්තු වෙලා ඉන්නවා කොහේ හරි. මැරෙයි ද? මැරීවිට දෙන්! මැරෙනව තේන්නම් කන්ට නැතිව හිටියහම! රස්සාවකුත් නැත්නම්, හාල් හුණ්ඩුවක් ගන්ට සල්ලිත් නැත්නම්, නො මැරී මොනවා කරන්ට ද? මැරියන්! කියල බුරුල් කළ හැටියේ මැරෙන්නෙක් බොහොම සතුටෙන්. අනේ මම ද මැරෙන්නේ? මට නම් මැරෙන්නට බැහැ යි කියල හිතුවොත් බඩ රත් වෙනවා. ඒත් මැරෙන්නට වෙනවා. මැරෙන්නට බැරී නම්, ඕන හෙන පොතයක් වෙයන් කියල බුරුල් කළහම, යන වෙලාවක හුළං ටික යයි. යන තැනක ගිහින් උපදීවී. කවද වත් නරක ලෝකෙක උපදින්නේ නැහැ. එයා දියුණු මනුස්සයෙක්. සුගති සංඛ්‍යාත ලෝකයක යි උපදින්නේ. සැපයක්ම යි එයාට අයිති.

මේ කාමයේ නිරෝධය ගැන යි කතා කළේ. කාමයන්ගේ නිරෝධය සිදු වෙන කොට, එක එක දේ ගැන ඒ ඒ විධියට තමාට පෙනෙන කොටස් අයිත් කළ හැටියේ, බුදු භාමුදුරුවෝ වදරනවා, නිරෝධ පටිපදාව දැනගන්ට කියලා. මේ මොකට ද දැනගන්ට කියන්නේ? ඉස්සෙල්ලා කාමය හඳුනාගෙන, කාමයේ සම්භවය කියලා, කාමයේ නිරෝධය දක්වා ක්‍රියා කිරීමට සමත් කම් ඇති කරගෙන, ඒ නිරෝධයට එන විට, නිරෝධයට පත් වුණු හැටි කොහොම ද කියලා දැනගන්ට ඕන. තවන ගති, දැවිල්ල, අස් කරලා, සිත නිවනට පත් කළා. එතකොට එයාට පෙනෙනවා, ඒ වස්තුවෙන් තමන් බලපොරොත්තු වෙන යමක් වෙයි නම්, තමා පිළිබඳ ව සිතන සියල්ල අත් හැරලා, තමාගෙන් ඒ වස්තුවට කළ හැකි දේ කුමක් ද කියලා. කරන්ට යමක්

පුළුවන් නම් ඒක කරන්ට සුදුනම්. ඔය පොඩ්ඩ යි කාම නිරෝධය පිළිබඳ ව මා වෙනස් කළේ.

ඒ අභ්‍යාසය, ඒ අවබෝධය, තමන්ට ආපු හැටියේ, කාමයන්ගේ පැවැත්ම පැත්තක දලා, කාමයන්ගේ නිරෝධය පවත්වන්ට මෙයාට අවස්ථාවක් ලැබෙනවා. හැම එකක් ගැන ම, ඒකෙන් මම යමක් බලාපොරොත්තු වුණාට, ඒ එකක් වත් හරියන්තේ නැහැ. ඒක හිස් බලාපොරොත්තුවක්. දරුවන් පිළිබඳ ව දෙමව්පියෝ හිතපු දේවල් හිස්. ඒක කෙරිල නෑ. කෙරෙන දේ බාරගන්ට සිද්ධ වුණා. හිතපු දේ ඉෂ්ට වෙලා නැහැ. කෑම කන කොටත් එහෙම යි. කන්ට යන්නේ එක්තරා රසයක් බලාපොරොත්තුවෙන්. තියෙන රසය භුක්ති විඳලා නැගිට්වා. ඒ නිසා, ඒකෙන් බලාපොරොත්තු වෙන්ට ඕන නැහැ. මගෙන් යමක් කරන්ට තිබෙනවා නම් පුළුවන් හැටියට ඒකක් කරනවා. ඒකටත් බැඳීමක් වුණොත් ඒක කාමය. පුළුවන් හැටියෙන් එහෙම ඒ උදව්ව මගෙන් කෙරෙනවා ඇති. එහෙම හිතපු හැටියේ කාමයේ නිරෝධයාමී පටිපදාව! ඒක යි පිළිවෙල. තමාගේ සිතුවිලිවලට අවබෝධය ලබාගෙන නිරන්තරයෙන් ඒ ගැන සිතන කොට, මනෝධාතුවේ සටහන් වෙනවා. මනෝධාතුවේ සටහන් වුණු හැටියේ, නිමිත්තක් එන කොට, සටහන් “ටක්” ගාලා ඉදිරිපත් වෙනවා. ඉදිරිපත් වෙලා, ඕක කරන්ට ඕන මෙහෙම නේ ද කියලා සිතක් පහළ වෙනවා. එ විට, අර ප්‍රතිපදාව නිසා දුකෙන් නිදහස්. ඔය විධියට, එකින් එකට හෙමිහිට දියුණු කරන කොට, සෑහෙන ප්‍රබල දියුණුවක් ඇති වෙනවා. තමාගේ ජීවිතය සනසා ගන්ට මේ දියුණුව එක්තරා කොටසක් වෙනවා. ඇයි එක්තරා කොටසක් කීවේ? දන් පින්තල වැඩකරන එක්කෙනා පින්තලවලින් සෙමිබුවක් වක්කරනවා. වැක්කෙරුව තරමට වෙළඳමට තබන්ට බැහැ. ඒක අගය නෑ. පොලිෂ් කරන්ට ඕන. එතකොට තමයි මේක විකිණෙන්නේ. ඒ විධියට දුක් නැති කරන ක්‍රමය රැකෙනවා.

